

Ενημέρωση και εκτιμήσεις για τη στάση του Σαββάτου:

Το Σάββατο, 14 του Μάη, περίπου διακόσιοι κρατούμενοι στην Α΄ πτέρυγα του Κορυδαλλού πραγματοποιήσαμε μια κίνηση αλληλεγγύης με όλους εκείνους που αγωνίζονται ενάντια στην αδικία της πολιτικής, οικονομικής και κατασταλτικής εξουσίας και με όλους τους καταπιεσμένους που βάλλονται από την τρομοκρατία του καθεστώτος. Αρνηθήκαμε την καταμέτρηση και το τρίωρο κλείσιμο των κελιών, που κανονικά γίνονται κάθε μεσημέρι. Μια οριοθετημένη κίνηση, αλλά παρεμβαίνουσα σε καίρια σημεία της κοινωνικής αντιπαράθεσης και γόνιμη για την πάλη μέσα από τις φυλακές.

Μέσα από τα γεγονότα των προηγούμενων και των τρεχουσών ημερών η εγγενής απανθρωπιά της κεφαλαιοκρατικής δημοκρατίας εκδηλώνεται με γλοιώδη και θρασύ τρόπο. Η βία και η τρομοκρατία των υπερασπιστών της αστικής τυραννίας εντείνονται, εξαγγέλεται η ολοκληρωτική κυριαρχία τους για άλλη μια φορά και επιχειρείται να στρατευτούν μάζες ανθρώπων στις φονικές μηχανές του κράτους. Με θρασύτητα τα στελέχη του πολιτικού- οικονομικού- ιδεολογικού λόμπι που κυβερνά και οι παρατρεχάμενοί του καταφανώς πριμοδοτούν την όξυνση της κρατικής τρομοκρατίας, συκοφαντούν τους αγωνιζόμενους και τους καταπιεσμένους, μπολιάζουν σε κοινωνικά κομμάτια τον κατακερματισμό, τον φόβο και την άλογη βία, που οδηγούν στον αλληλοσπαραγμό. Πρέπει να μη μας εντυπωσιάζει η αποκάλυψη ότι ο παγκόσμιος αρχιτραπεζίτης, ο Καν, σοσιαλιστής, σύντροφος και διευθύνων συνεργάτης των «αντιεξουσιαστών» του ΠΑΣΟΚ και φέρελπις δρομολογούμενος πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας είναι ένας κατά συρροή βιαστής. Εντυπωσιακή είναι η ανεκτικότητα και η αδράνεια των εκμεταλλευόμενων που ακόμα δεν κατέβηκαν στους δρόμους για να ανατρέψουν τη σιχαμένη φάρα που θεσμίζει την υποτέλεια και την εξαθλίωση.

Πρέπει να μη μας εντυπωσιάζει η γενικευμένη βία και η φονικότητα των μισθοφόρων της δημοκρατίας. Τα αφεντικά τρέμουν μπροστά στην ανατολή της κοινωνικής εξέγερσης. Χάνονται οι σκιές που τους έκρυβαν και χτυπούν μανιασμένα. Οι αστυνομίες οργανώνονται και εξοπλίζονται ασταμάτητα, τα τσογλάνια που υπηρετούν την αστική τάξη εκπαιδεύονται συνεχώς για να δέρνουν και να σκοτώνουν. Είναι επίπονα για όλους μας τα τραύματα των ανθρώπων που χτυπήθηκαν στην απεργιακή πορεία την Τετάρτη 11/5, αλλά πρέπει να μη μας εντυπωσιάζει η βαναυσότητα. Εντυπωσιακό είναι το γεγονός ότι ακόμα δεν συναντηθήκαμε αρκετοί, παρότι είμαστε αμέτρητοι, ότι ακόμα δεν οργανωθήκαμε από κοινού για να περάσουμε από πάνω τους. Είναι επίπονος ο θάνατος καθενός που φονεύεται από τα όπλα της εξουσίας, όπως και ο θάνατος καθενός που φονεύεται άδικα μέσα στην πολιτισμική παράνοια του κέρδους και της πείνας. Ας μην μας εντυπωσιάζει η επιχείρηση σκύλευσης του νεκρού στην 3ης Σεπτεμβρίου, που στηρίχθηκε σε εθνοτικά χαρακτηριστικά. Άλλωστε, η ίδια η σύζυγός του αντιστάθηκε, αρνούμενη τις τιμές των φασιστών. Ας μην μας εντυπωσιάζει η συγκάλυψη του ρατσιστικού και οργανωμένου χαρακτήρα του φόνου του νεαρού από το Μπαγκλαντές στα Κ. Πατήσια και το

γρήγορο θάψιμό του από τους αρμόδιους της κρατικής προπαγάνδας. Ας μην μας εντυπωσιάζει η υποκρισία των απολογητών της νομιμότητας. Αυτή είναι η ειδικότητά τους, γι' αυτό κρατάνε τις καρέκλες τους. Όταν οι εκφραστές της κεντροαριστερής πτέρυγας του καθεστώτος, όπως η Τρέμη, ο Τσίμας και ο σοσιαλφιλελεύθερος Πρετεντέρης εκμεταλλεύονται μια δολοφονία για να προτάξουν την «λύση του μεταναστευτικού», ουσιαστικά ανακοινώνουν την εξαπόλυση της φασιστικής τρομοκρατίας εναντίον των πιο φτωχών και πιο εκμεταλλεόμενων της διεθνούς καπιταλιστικής αγοράς ζώων. Όταν οι φασίστες γίνονται συνομιλητές των προπαγανδιστικών ναυαρχίδων του καθεστώτος, όπως η εφημερίδα Το Βήμα, γίνεται αδιαμφισβήτητο γεγονός η κεντρική στρατηγική της δημοκρατικής αντεπανάστασης, που συμπεριλαμβάνει την ολοκληρωτική αστυνομοκρατία και την περιστασιακή πρακτόρευση της φονικότητας του κράτους από τις φασιστικές ομάδες.

Όταν οι τυπικά διακριτοί μηχανισμοί του κράτους και τα ιεραρχικά κλιμάκιά του διαπραγματεύονται την εκτόνωση της κοινωνικής δυσφορίας για την φονικότητα του κατασταλτικού βραχίονα, με κοινό προσανατολισμό τους την ενίσχυση της αποτελεσματικότητάς του και όταν τα καθεστωτικά κόμματα συναγωνίζονται στην απαξίωση των εξεγερμένων και στην αποδυνάμωση των αντιστάσεων, ας ετοιμαζόμαστε για τις επόμενες φρικαλεότητες τους.

Μέσα σε μια πραγματικότητα πλημμυρισμένη στην εξαθλίωση, στην υποτίμηση της ανθρώπινης ζωής και στην απόγνωση, ακριβώς επειδή αιώνες τώρα θεσμοθετείται και επαναθεσμοθετείται η βία που στηρίζει την εκμετάλλευση και η βία που σημαίνει την εκμετάλλευση, στην γλώσσα των αφεντικών «η βία είναι καταδικαστέα από που κι αν προέρχεται» όταν αντεπιτίθενται οι καταπιεσμένοι. Ενώ την επόμενη στιγμή διακηρύσσεται το αποκλειστικό δικαίωμα του κράτους, του μηχανισμού της τυραννίας, στην βία, στον φόνο και στην μαζική διαχείριση της ζωής και του θανάτου.

Η φυλακή είναι το τρομοκρατικό υπόδειγμα της ομαλότητας που θέλει να επιβάλει η εξουσία. Η κρατική βία συσσωρεύεται μέρα με τη μέρα στις ψυχές που η ψυχρά και υπολογιστικά εκδικητική αστική δικαιοσύνη ρίχνει πίσω από τα ντουβάρια. Μήνες και χρόνια να κυλούν σ' ένα πηγάδι φρουρούμενο με όπλα, σύρματα, κάμερες, καγκελόπορτες, ρουφιάνους, απίθανες υποσχέσεις και ανυπόστατες προσδοκίες. Βιώματα μεταγλωττισμένα σε παραγράφους του πιο αναίσθητου, μηχανιστικού, άδικου και παράλογου συγγράμματος πάνω στη γη, του ποινικού κώδικα. Σώματα που παλεύουν ενάντια στον μαρασμό, ενάντια στην επιβαλλόμενη ακινησία. Μνήμες και όνειρα που αντιστέκονται στην αποδόμηση των κοινωνικών αναφορών τους. Πρόσωπα σημαδεμένα από τα βασανιστήρια των μισθοφόρων της τάξης. Σ' έναν πολιτισμό όπου η θεσμοθετημένη φόνευση του παραβάτη είναι ένα τυπικό συμβάν, μια θετική απόδοση του μηχανισμού. Όπου η αντίσταση στους ένοπλους προστάτες του κράτους αποτελεί βέβηλο έγκλημα. Όπου ο βασανισμός των εγκληματιών θεωρείται φυσιολογική πρακτική και η παρουσίασή τους στα ευυπόληπτα μέσα προπαγάνδας με εμφανέστατα τα σημάδια των βασανιστηρίων προσπερνάται αδιάφορα. Όπως θεωρείται φυσιολογική πρακτική στην

γλώσσα της εξουσίας ο χημικός πόλεμος εναντίον των διαδηλωτών. Σ' αυτές τις συνθήκες λοιπόν, αποφασίσαμε να παρέμβουμε. Η σύντομη στάση στην Α' πτέρυγα του Κορυδαλλού ήταν μια μικρή ρωγμή στην κανονικότητα της φυλακής, αλλά και στα τεχνητά σύνορα που χωρίζουν τους φυλακισμένους από τους υπόλοιπους καταπιεσμένων πέρα από τις διαφορές των συνθηκών καταπίεσης και η συστράτευσή τους ενάντια στην τρομοκρατία του κράτους είναι ο σκελετός της ταξικής αντεπίθεσης. Μέσα από την φυλακή, που εμφανίζεται ως σύμβολο τρόμου, στέλνουμε το μήνυμα ότι ο αγώνας για την ελευθερία δεν γνωρίζει σύνορα και δεν ανακόπτεται. Στέλνουμε το μήνυμα ότι όσο μακριά κι αν βρισκόμαστε αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας στο σημείο συνάντησής μας, στην εξέγερση.

Η σύμπραξή μας παρά τις φυλετικές, γλωσσικές, πολιτισμικές, θρησκευτικές ή φιλοσοφικές διαφορές μας είναι αναγκαία για το προχώρημα του αγώνα ενάντια στην διακρατική δικτατορία του κεφαλαίου και αναγκαία για την επιβίωσή μας σε μια εποχή που οι κυρίαρχοι επιχειρούν να απλώσουν τον πόλεμο μέσα και ανάμεσα στις κοινωνίες. Στην φυλακή ειδικά, όπου συμβιώνουν σε ασφυκτικές συνθήκες ετερόμορφες κοινότητες, ο ρατσισμός ισοδυναμεί με αυτοκαταστροφή. Στον αντίποδα, η αλληλεγγύη μεταξύ των φυλακισμένων σηματοδοτεί την δυνατότητα υπέρβασης των οριοθετήσεων που εκμεταλλεύονται οι τύραννοι.

Η κοινή στάση μας απέναντι στους φασίστες, που δουλεύουν ως εμπροσθοφυλακή της αστυνομίας, χαράσσει μια μετωπική γραμμή για τον κόσμο των φυλακισμένων και των παράνομων. Οι φασίστες κινούνται μεταξύ πολιτικής νομιμότητας, νόμιμου και παράνομου πλουτισμού και ρατσιστικής δολοφονικότητας. Προσπαθούν να στρατολογήσουν παραβατικούς ανθρώπους. Έχουμε καθήκον να μην αφήνουμε χώρο για συγχύσεις. Ο καθένας παίρνει θέση. Να στέκεσαι από την πλευρά της αλληλεγγύης και της εξέγερσης απαιτεί να στέκεσαι ενάντια στους συνεργάτες του μηχανισμού και στους διώκτες των καταπιεσμένων. Μια τέτοια στάση, όπως εκφράστηκε τις προηγούμενες μέρες μέσα στην φυλακή και προς τα έξω τοποθετεί ένα σημείο προσανατολισμού.

Η προετοιμασία της κίνησής μας και ο χρόνος της στάσης ήταν ευκαιρίες επικοινωνίας και ανοίγματος σχέσεων αγωνιστικής συντροφικότητας. Πράττοντας ανακαλύπτουμε το κοινό ανθρώπινο υπόβαθρό μας και τις δυνατότητες που μας ενώνουν. Η συνάντηση στις στιγμές που σπάμε τις προγραμματικές εντολές και την καθιερωμένη ατμόσφαιρα του μηχανισμού ελέγχου, απελευθερώνει δυνάμεις και βάζει τον σπόρο για νέα βήματα, ζωντανεύοντας το εξεγερσιακό πνεύμα.

Στην φυλακή συνυπάρχουμε, κατανοούμε και συνομιλούμε με διαφορετικές κουλτούρες. Σε ορισμένες κοινότητες αναγνωρίζονται εσωτερικά θεσμισμένες ιεραρχίες, αλλά αυτή η πραγματικότητα δεν μας αποτρέπει από το να χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης. Ωστόσο, στο εγχείρημά μας επιλέξαμε να κατοχυρώσουμε την δυνατότητα ισότιμης συμμετοχής στις αποφάσεις και στην πράξη για κάθε κρατούμενο, στην βάση μιας αδιαπραγμάτευτης πολιτικής στόχευσης, όσο μας το επέτρεπαν οι εμβρυικοί δεσμοί μας με την κοινωνία της φυλακής. Για την συγκεκριμένη κινητοποίηση πήραμε την πρωτοβουλία οι αναρχικοί και

πρωτοστατήσαμε μαζί με άλλους συντρόφους, που προέρχονται από διαφορετικά μέρη της γης. Ήταν μια πολιτική πρωτοβουλία, καθώς εφορμούσε από μια συνολική αντίληψη για την κυριαρχία και από μια σαφή πολεμική στράτευση εναντίον της. Ακριβώς μέσα από μια συνολική οπτική για την καταστροφή της εξουσίας, μέσα από μια οπτική ανάπτυξης του εξεγερσιακού δυναμικού, εκφράστηκε και τελικά πραγματώθηκε εκείνη η θέωρηση που αντιλαμβάνεται την ανοιχτή αυτοοργάνωση ως μήτρα της συλλογικοποίησης και επιταχυντή για τη διάχυση της άμεσης δράσης. Η εμπιστοσύνη στο δυναμικό που ακόμα δεν έχει εκδηλωθεί ούτε έχει οργανωθεί, όχι μόνο δεν θίγει τους επιμέρους συνεκτικούς δεσμούς μας, αλλά αντιθέτως είναι ο δρόμος της επανάστασης, ο πυρήνας της αναρχίας. Ευθύνη μας είναι να δημιουργούμε ευκαιρίες για την κατάκτηση, βήμα βήμα, της εφικτής συλλογικής ισχύος, προϋπόθεση της οποίας είναι η αυτονομία από παραγοντισμούς και από προσωποκεντρικούς συσχετισμούς ισχύος.

Το μικρό εγχείρημα του Σαββάτου αφήνει θετικό έδαφος για την εμπάθυση και την διεύρυνση της αυτοοργάνωσης των αιχμάλωτων αγωνιστών στην κατεύθυνση της προώθησης του εξεγερσιακού αγώνα εντός και εκτός φυλακής, στην κατεύθυνση της συντονισμένης κινητοποίησης για την κατάργηση κάθε μορφής απομόνωσης («αντιτρομοκρατικές» πτέρυγες, κράτηση σε πτέρυγες «προστασίας». απομόνωση από την κοινωνία της φυλακής και διάσπαση των συντροφικών κοινοτήτων) και στην κατεύθυνση της συγκρότησης εντός και εκτός φυλακής ενός κινήματος αντεπίθεσης στην κρατική τρομοκρατία, στους θεσμούς, στους νόμους και στα τεχνικά μέτρα που την εκφέρουν.

Τελειώνοντας, αξίζει να αναφερθεί ότι την Πέμπτη το βράδυ, ενόσω εμείς εργαζόμασταν για την κίνησή μας, οι κρατούμενοι της Γ΄ πτέρυγας στασίασαν αυθόρμητα, αρνούμενοι επί μία ώρα να μπουν στα κελιά, με αφορμή τα ίδια γεγονότα.

Το αίμα και τα δάκρυα που ποτίζουν τους δρόμους, χτύποι στο ρολόι της επανάστασης.

Η ώρα όλο και πλησιάζει.

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΓΩΝΑΣ, ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

16/5/2011

Χατζηβασιλειάδης Δημήτρης

Α΄ πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού.